

MARCO
MISSIROLI

Să ai totul

Traducere din limba italiană și note de
Liviu Ornea

EDITORI:

Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL
ANANSI. WORLD FICTION:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:
Ruxandra Câmpeanu

DESIGN:
Andrei Gamaș

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MISSIROLI, MARCO

Să ai totul / Marco Missiroli ; trad. din lb. italiană și note de Liviu Ornea. - București : Editura Trei, 2025

ISBN 978-606-40-2578-4

I. Ornea, Liviu (trad.)

821.131.1

Titlul original: *Avere tutto*
Autor: Marco Missiroli

Copyright © 2022 Giulio Einaudi editore
This edition published in agreement with the
Proprietor through MalaTesta Literary Agency, Milan.

Copyright © Editura Trei, 2025,
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2578-4

Iunie

Mă sună când sunt la supermarket. Îl salut, el își drege vocea și nu zice nimic. Știu că se plimbă noaptea cu Renaultul 5.

Îl întreb dacă se simte bine.

— Scuze că te deranjez, spune.

— Încetează!

Trage din țigară.

— Până la urmă, ți-au dat banii?

— Nu încă.

Tăcem ca atunci când, copil, mă uitam la el cum repară o priză, dulapul din sufragerie sau bur-lanul din spate. Degetele lui agile.

Apoi îi spun că vin să-l văd.

— Chiar vii?

— E ziua ta.

— Și cu lucrul cum te descurci?

— Mă descurc.

Peste cinci zile ajung la Rimini. Jaluzelele sunt lăsate și ușa garajului larg deschisă. Îl văd printre tulpinile de roșii, cu șapca de pescar.

— Ciao.

Iese la lumină sclipind de sudoare.

— A fost aglomerat?

— Nu, n-a fost.

Vine lângă mine și-ncearcă să-mi ia geanta, îl dau la o parte. Îl urmez în apartamentul de jos și mă opresc în prag. Înțelege că vreau să dorm la etaj.

Ridic jaluzelele și soarele inundă praful și polița cu albumele Panini. De la fereastră se vede Renaultul 5 pe care-l conduce de douăzeci și șapte de ani. O jantă e îndoită și bara de protecție lucește de veche ce e. Îmi telefonase don Paolo la Milano ca să mă avertizeze că stă pe-afară până în zori și că are neazuri.

— Ce fel de neazuri?

— Tipii de la bar zic că vine noaptea pe-acolo cu fața răvășită. Îl știi pe taică-tu.

— Vorbește cu el.

— Vorbește tu, Sandro.

Apoi aduce fețele de pernă și toate cele. Facem patul, întinzând bine cearșaful, așa cum făcea ea. Lucrăm încet și precis și imediat ce terminăm el iese și se duce la bucătărie.

Scotocește, ciugulește din tigăi, ronțăie. Când intru, îl găsesc urcat pe-un scaun, pe vârfuri, crotbăind prin conserve. A făcut burtă.

Se dă jos cu o săritură amortizată, o libelulă, se duce la plită și deschide gazul. Scoate de nicăieri un chibrit și-i aprinde gămălia: Nando pistolarul.

Mai târziu îmi fac și eu tura. Urc pe jos via Magellano și cartierul Ina Casa e-un ciorchine de oameni la ferestre care se uită cum vine luna iunie. Iar luna iunie vine, vin primii străini și cu ei veselie acerbă care ne obosește atâta pe noi, cei care locuim departe de faleză.

Am nevoie de tot drumul până la parc ca să-mi scot Milano din cap, se întâmplă întotdeauna pe la școală sau puțin după ea, când traversez curtea clădirii în formă de potcoavă. Pantofii obolesc și Nordul se estompează-n minte când o iau pe strada cu barul Zeta: intru pentru sandviciul cu

anghinare și sos de ton —, delicios, îl dau gata din două mușcăături —, cineva salută. Altcineva zice: e băiatul lui Pagliarani.

Când mă-ntorc acasă, în aer plutește o aromă plăcută de friptură, iar el nu-i în bucătărie. E în camera mea, verifică plasa contra țăntarilor la fereastră. Îmi face semn că e-n regulă și pleacă. A curățat noptiera, a făcut ordine pe birou. Geanta mea de voiaj e încă pe jos, fermoarul e acum deschis la o treime.

Mâncăm de seară la șapte și jumătate fix și, înainte de a ne așeza, întrebă dacă am stins lumina. Care lumină? Lumina din camera prin care-ai trecut. Are o fixație cu risipa, nici ei nu-i dădea pace: doar nu ești nevasta lui Enel, îi spunea.

A pregătit pui de casă la cuptor cu cartofi la tigaie, un sos cu vinete și flori de dovlecel. Se uită la mine cum sug crusta rumenită a puiului, o sugă și el.

— La Milano mănânci numai chestii congelate.

— Nicidecum.

— Păi, dacă ai cearcăne sub ochi.

— Zise Clark Gable.

După care o ia din nou cu plata pe care-o aștept. E gata să m-ajute.

— N-am nevoie și oricum o să vină.

— Tot zece și opt?

— Zece și patru.

— Dar cum se poate la patruj de ani.

— Tâmpit sunt că ți-am spus.

Pufnește.

— Sigur n-ai nevoie?

— E-n regulă.

Își face de lucru cu firimiturile, taie o codiță de vânăță și-o lasă pe masă.

— Ai renunțat la job și-acum uite, izbucnește și ia vinul din bufet, îi scoate dopul dintr-o singură mișcare, îl rotește-ntre degete. Când am închis barul America, mai ții minte că urlam mereu?

— Țin minte că erai tot timpul furios.

— Cu cinci ani înainte îi împrumutasem paișpe milioane lui Roberti, care nu mi-i mai dădea și-aveam nevoie de ei pentru bar.

Îmi întinde florile de dovlecel.

— Ce treabă are asta cu banii mei?

— Are, că n-am avut niciodată curaj să mă duc să-mi iau înapoi milioanele-alea. Crezi că-l sunam pe Roberti? Nici în vis. Stăteam la masă în fiecare seară și făceam socoteli.

Se șterge la gură cu mâna.

— Îi suni pe-ăștia?

Fac semn că da.

Îmi toarnă niște vin.

— Ne-ajunge un bar America, Sandrin.

Ridică paharul.

— Poftă bună.

Dar eu știu că nu e despre barul America. E despre lădița cu piersici cardinal. Traseul care se modifică în timp ce le culege cu taică-su: are cincisprezece ani și urmează să se înscrie la topografi, la Ravenna.

Îmi povestise ea în timp ce ne cățaram spre Verucchio, mama cu o mână-n șold și cu niște pulpe de dansatoare care nu se potriveau cu corpul ei. Încetinise, vorbea cu răsuflarea tăiată: Tu, Muccio, să-ți alegi universitatea care-ți place, să nu faci ca tata în livada din San Zaccaria.

Ne opriserăm ca să ne uităm peste zid la Val Marecchia.

Livada cea mare din San Zaccaria, o știi? Tata era acolo, cu bunicul Giuliano, urma să-și aleagă școala cea nouă. Era fericit, îi plăceau șantierele, temeliile, nivelele și metrii pătrați, se gândea la ele și în timp ce aranja piersicile în lădiță.

Tocmai i-o luam înainte și ea se agățase de tricoul meu, o prinsesem de braț și începusem s-o trag, ea însă a făcut un salt și deodată mă trăgea ea pe mine.

La un moment dat, în livadă, tata ridică lădița care dă pe-afară de piersici și bunicul tău îl ajută s-o urce în căruța de lângă șanț. Pe-acolo trece șoseaua și tocmai atunci apare inginerul Russi. Inginerul îl salută pe bunicul, îl salută pe tata și întreabă cum merg lucrurile, se uită-ntr-o doară la piersici: sunt bune? Bunicu-i face semn să guste și Russi se pregătește să prindă una din zbor. Și ia ghici, cine i-o aruncă de dincolo de șanț? Tata, o aruncare de toată frumusețea. Știi cum e el, ce țintă are când aruncă. Inginerul Russi îl întreabă dacă vrea să se facă jucător de baseball, mușcă din piersică și în

timp ce mestecă află că vrea să se facă topograf. Russi mai mușcă o dată și se uită către bunicu': topograf nu mai ține, acum trebuie să fii expert electronist. Expert electronist? Expert electronist și de telecomunicații, la Cesena, că azi toți sunt topografi în Italia. Russi aruncă sâmburele-n șanț, salută și pleacă. Bunicul se apleacă deasupra lădiței și tot aranjează piersicile, chiar dacă sunt deja aranjate.

Și-apoi?

Eram aproape de capătul urcușului spre Verucchio.

Și-apoi tata își cumpărase deja riglele de calcul și echerle și hârtia milimetrică. După piersicile cardinal le-a aruncat pe toate.

Strângem masa cu ochii la telejurnal. Pregătește nesul și-l lungește cu lapte. Mi-l dă pe-al meu și-și freacă pleoapele. E un bărbat cu piept de înotător și șolduri de fată. Mustață. Vrea să fie Volonté al lui Sergio Leone, îi iese D'Alema¹. Dă pe gât pastilele pentru inimă, se-ntoarce și ia cărțile de joc din coșulețul de paie.

1. Massimo D'Alema, prim-ministru al Italiei între 1998 și 2000 (n.r.).

— Hai să jucăm.
Îmi beau cafeaua.
— Jucăm?
Expectorează ca să-și dreagă vocea.
— Am treabă.
— Doar una mică, zice amestecând cărțile.
Își pune ochelarii pe nas și-și aprinde o țigară.
Îmi dă cele trei cărți.
Nu le ridic. Ne uităm unul la celălalt.
— Doar una mică și gata, Sandro.
Jucăm. La a treia mână, treiul lui de bani îmi ia regele de bani¹ și gura i se face mare cât o broască.
— Astă-seară mă distrez, rânjește.
— În alte seri nu?
Strivește țigara-n scrumieră.
— Ieri au dat Scorsese, *Goodfellas*. Știi scena cu chelnerul cu piciorul bandajat și cu Pesci care trage-n el.
Ia cartea și-o pune lângă celelalte trei din mână.
— Și tu, ce faci serile?
Trag și eu o carte, am buricele degetelor uscate.

1. Joacă briscola, cu cărți italiene, unde semnele sunt: cupe, bani, săbii și băte.

— Lucrez, ies. De-astea.
— La Giulia te mai gândești?
Îi iau valetul de săbii cu treiul.

Expert electronist și de telecomunicații, taxator în autocarele turistice de pe Riviera, muncitor feroviar, barman, programator la căile ferate. N-a vrut să-i scrie-n buletin „dansator“.

După briscola, mergem pe terasă și fumez și eu. Iar aici îi fac plăcerea: unde ai vrea să te afli dacă ai avea un milion de euro în plus și cincizeci de ani în minus.

Pune țigara în ghiveciul cu mușcate și trage-n piept mirosul de râu din Ina Casa. Răspunde imediat.

— Cu tata la câmp, la muncă. Și în sala aia de dans din Milano Marittima¹, cu mama.

Dar se vede că e deja cu taică-su, zdrobind bulgări de pământ.

— Și tu?

— Cu cincizeci de ani înainte —, greu.

1. Stațiune de pe coasta Mării Adriatice (n.r.).